

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **O. M.**, zastoupená JUDr. Milanem Hulíkem, Ph.D., advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2015, č. j. 1 Ad 10/2015 – 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2015, č. j. 1 Ad 10/2015 – 18, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) ze dne 5. 1. 2015, č. j. X, kterým bylo na základě podaných námitek změněno rozhodnutí ČSSZ ze dne 20. 11. 2014, č. j. X tak, že ve výroku nesprávně uvedené datum přiznání invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně „8. 9. 2014“ se nahrazuje datem „8. 10. 2014“. Ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že z ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) vyplývá, že stěžovatelce nárok na invalidní důchod pro invaliditu III. stupně mohl vzniknout nejdříve dnem 8. 10. 2014, kdy doplatila chybějící pojistné. Z tohoto důvodu neshledal městský soud napadené rozhodnutí nezákonným.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které poukázala na obecnou zásadu, že za chybu státu (státních orgánů) občan neodpovídá, která byla explicitně vyjádřena v nálezů Ústavního soudu ze dne 13. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 529/09. Jestliže jí ČSSZ přiznala invalidní důchod III. stupně od 8. 9. 2014, pak za toto datum také

odpovídá. Není tedy možné, aby toto datum poté svévolně změnila na 8. 10. 2014. Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhl, aby rozsudek městského soudu byl zrušen.

ČSSZ ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že skutečně pochybila, když v prvoinstančním nepravomocném rozhodnutí nesprávně uvedla datum přiznání důchodu od 8. 9. 2014 místo správného data 8. 10. 2014. Tato nesprávnost byla zjištěna při vyřizování námitek podaných stěžovatelkou, a proto byla zcela správně změněna chybná část napadeného rozhodnutí. Datum 8. 10. 2014 je tedy správným datem přiznání invalidního důchodu. Datum vzniku nároku na přiznání invalidního důchodu je v daném případě odvozeno ode dne doplacení doby pojištění, jak stanoví zákon. Nedošlo proto k pochybení, když byl stěžovatelce přiznán invalidní důchod od 8. 10. 2014 podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Chyba uvedená v nepravomocném rozhodnutí byla dodatečně odstraněna zákonnými prostředky. Dopustila-li se ČSSZ pochybení, nemůže stěžovatelka požadovat ponechání chybného data přiznání důchodu, když nárok na důchod ke dni 8. 9. 2014 není podložen splněním zákonných podmínek. Zákonné podmínky pro vznik nároku na důchod a jeho přiznání stěžovatelka splnila až ode dne 8. 10. 2014. Podle ČSSZ kasační stížnost neobsahuje žádný bod, v němž by byla namítána konkrétní nezákonnost napadeného rozsudku, zdůvodněna nesprávnost právního posouzení či vada řízení a postupu městského soudu. Kasační stížnost tak, jak je naformulována a zdůvodněna, se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ust. § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohla. Kasační stížnost je proto nepřijatelná ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. a jako taková by měla být odmítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, není-li v odstavcích 1 až 6 a 9 stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o námitkách, na rozhodnutí o námitkách a na přezkumné řízení a obnovu řízení, která se týkají rozhodnutí o námitkách, správní řád s tím, že § 90 odst. 1 písm. b), odst. 3 a 6 věta druhá správního řádu se nepoužijí.

Podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že pokud ČSSZ dojde k závěru, že námitkami napadené prvoinstanční rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, pak je oprávněna jej změnit. V daném případě stěžovatelka podala námitky proti rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně. ČSSZ v řízení o podaných námitkách dospěla k závěru, že stěžovatelce vznikl nárok na přiznání invalidního důchodu až dne 8. 10. 2014, kdy stěžovatelka doplatila chybějící pojistné za období od 1. 11. 2002 do 28. 2. 2003, čímž získala potřebnou dobu pojištění. Datum přiznání invalidního důchodu 8. 9. 2014, které bylo uvedeno v prvoinstančním rozhodnutí, bylo proto nesprávné. Pokud tedy ČSSZ prvoinstanční rozhodnutí v této části změnila, pak tak neučinila svévolně, jak namítala stěžovatelka, nýbrž postupovala v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Městský soud proto nepochybil, když podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

pokračování

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží a ČSSZ nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu